

ஆசிரியர்களுக்கும் அன்பு பெருகுக
தேசமெங்கணும் நிலையருக
பாசீகிப்பி பசித்திரமேயுள்
யேசு நாமமே என் றென்று மோக்கலே

உதயதாரகை

1945 ம் ஆகஸ்ட் மீ 16 உ

சிலைக் கூப்பன்கள்
Textile Coupons

சிலைக் கூப்பன்கள் வரும்மாசுக்
தொடக்கமாக நடவடிக்கைக்கு வர
ஆயத்தங்கள் செய்யப்படுகின்றன.
அப்படி ஆயத்தங்கள் கடைபெறும்
போது பொதுச் சனங்களுடைய
மனதிலே சேர்வை யுண்டாக்கு
மோர் கிஷயமும். அசேர் தங்
கள் கூப்பன்களைக் கடைகளிலே
கொண்டுபோய்த் தங்களுக்கு வேண்ட
கூப சிலையைக் கேட்கும்போது,
கடைக்காரர் அவர்களைப் பார்த்து:
"நீங்கள் தேடும் சிலைத் திரை இம்
சிலை என்ற சொல்லில் என் செய்வது"
என்பதே, இப்படி கடை
பெறாமையின் Coupon களுக்கு
கிஷயமில்லாமல் வரும் தண்டிக்க
கூடாது. ஆனால் கொடுக்கப்பட்டகூப
சிலைகளுக்கு மேற்படக் கூப்பன்கள்
கொடுப்பவே மாட்டாதென அதிகாரி
கள் உறுதிப்படுத்தி யிருக்கின்றனர்.

ஆகவே, உத்தரவு பெற்ற கிற்
பண சேருக்கும், ஐக்கிய பண்டக்
சங்களுக்கும் சிலைகளைப் பிரித்தக்
கொடுப்பதிலே அதிகக் தங்கியிருக்
கின்றது. ஏறா கிதமாவதும், கவன
மாகவே சிலைக் கொடுக்கப்படுமகிஷ
கூப்பன்காரர் ஒரு கையிலிருந்து
இன்னொரு கடைக்கு மாறி அகில
வேண்டிய சந்தர்ப்பம் கிடைக்காது.

குறித்த கூப்பன்கள் கொண்டு
கடைக்குப் போகும்போது, கடைக்
காரன் சிலையை கிழக்காட்டின்
என யருக்காவது 'மீதக்கலமா
கவன ஓர் ஐயம் ஏற்படக்கூடும்,
அப்படி யாவது கடைக்காரன்
மறத்தால், அது பரதாரமான குற்ற
மாகமென அதிகாரிகளால் சொல்
வப்படிருக்கின்றது. கடைக்காரன்
குறித்த சிலையைக் கட்டுப்பாட்டு
சிலைக்கு கிழக்க வேண்டும். வழக்க
மான ஆக்களுக்குக்கென்றும் கியா
பாரி கிதபிபாசம் பாராட்டப்படாது.
கூப்பன்காரர் கேட்குஞ் சிலை கடைக்
காரனிடமிருந்து கிழக்க வேண்டும்.
ஆனால் உடனடிக்குட
வேளே கேட்க ஏவ்வகையான
சிலையையும் கடைக்காரன் கொடுப்ப
பாடுணைக் காத்திருப்பதும் கியா
மாகாது. ஆனால் கூப்பன்காரன்
கேட்டுகிறதொன்றை துணி கடைக்கார
கிடையில்கொண்டும், பண்டப்படி
களுக்குள்ளே அவன் மறைத்து
கையத்திருக்கிவை பென்றும் எப்ப
டித் தெரியும்? அதிகாரிகள் சொல்வ
தென்னவெனில் ஏப்பிரிஸ் மாசம்
முதல் ஒரு பிரமாணம் வருமென்றும்,
அதன்படி எந்தக் கடைக்காரனும்
தன்னிடமுள்ள திரைகளை எல்லாவற்
றையும் கடைபின் முற்படுத்திவை
வெளியாகத் தட்டுகின்றால் கைத்
திரைக் வேண்டுகென்றும் பிரமாண
ம் வருகின்றது.

இப்படித் தட்டிப் கொள்ளுவற்
திலும், கைத்திரை இடம் போதா
த்தே யாகில் அவன் குறுக்கையிலும்,
அதேயின் பிரபாகத்திலும் கைக்க
உத்தரவு கொடுக்கப்படுவான். மற்றப்
படியல்ல. அதிகாரிகள் இது கிஷ
யத்தில் அதிக ஐக்கியவையையும்
கிழிப்படியு யிருப்பார்களெனக் காத்
திருக்கப்படுகின்றது.

கள் சிலைக் கட்டுப்பாட்டு கிஷயத்
திலும் அதிகாரிகள் கைக்கும் பிரமா
ணங்கள், கிதிகள் கட்டுப்பாடுகள் எல்
லாவற்றிற்கும் கியாமே துறைத்து
கொடுக்கின்ற கள்ளச் சந்தையிலே
ஏராளமான சிலைகள் கள்ள கியாபாரி
களின் கொடிய கிஷயக் கிழக்கப்
பட்ட தக்கதாய் வந்துவிடும்.
கிஷைக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு
வரப்பட்ட என்ன சமான் கள்ளச்
சந்தையிலே? எல்லாவுமே? இன்
பது மாதிரியல்ல, ஏராளமாக
வுண்டு. மல்லை, சிளி, மிளகு, கந்திரை
கம், பெரியசிரை, வெந்தயம், சூடு,
மஞ்சள் எல்லாம் ஏராளமாகக் கள்ளச்
சந்தையிலுண்டு. யாழ்ப்பாண கியா
பாரிகள் - அதிலும் கள்ள கியாபாரி
கள் - மகாநகரமுக்கு குடசுமு முள்ள
வர்கள். இந்நூதபாடுகள்.

"கனம்பொருந்தியவந்திரிகள்"
அப். 17: 12.

பெண்களுக்கு கிறிஸ்து சமயம்
ஸ்திரிகளுக்குச் சயாதினத்தையும்
சம நிலைமையையும் கொடுத்திருக்
கின்றது.

பழைய ஏற்பாட்டிலே யானும்
அவர்கள் புலமைத்தன்மை யுடைய
வர்களும், தீர்க்கதரிசினர்களும், தேச
பந்துக்களும், வீர தாய்களும்
மதிக்கப்பட்டிருக்கின்றனர். பெண்
களை அடிமைப்படுத்தவந்த கேது
வான விண் பக்திக்குரிய எண்ணக்
களுக்குக் கிறிஸ்து சமயம் முழுதும்
மாறுபடுகின்றது. பெண்களுடைய
கனம் பொருந்திய பெண்மையைப்
குறித்தும், அவர்களது உண்ணக்
நிலையைக் குறித்தும் தெளிவான
எண்ணத்தைப் பரிசுத்த வேதாகமம்
வெளிப்படுத்துகின்றது. அது தற்
காலத்தில் வெளிப்படும் எண்ணக்
களுக்கு முழுதும் கிறிஸ்து சமயம்,
ஆழமாய் யோசிக்கப்பட்ட உண்மையான
வொன்றும். நானந்தான் ஓர்
ஸ்திரிவிலுடைய அதிக அழகு
வாய்ந்த உடையென்ப பரிசுத்த ஆக
மக் குறிக்கின்றது. அமைதியாகத்
தன் வீட்டை நடத்துத் தன்மையே
அவளுடைய மேன்மை. ஒரு பெண்
ஆற்றை திரிகிறவரும், பிரிக்காரியத்
தற் தலைபடுகிறவரும் யிருந்தால்,
அதிலுள்ள அவள் பெற்றுக்கொள்ளு
கிறதொன்றும் கிடையாது. ஆனால் அவ
ளுக்கு ரேமியம் கவுடமோ அதிகம்.

கடவுளது கையிடுதல்கள் கெண்
டும், உலகில் மேன்மையும் பிரபோ
சனமுமான ஓயியுத்தல்களென்றும்
வளர்க்கும்படியாக அவர் கொடுத்த
தருளிய மக்கள் பெரியலேயு ஸ்திரி
யானவளுக்கு இன்பமும் பெருமை
யும் உண்டாகவேண்டும்.

கடவுளது கையிடுதல்கள் மக்
களைத் தாண்டியெல்லாமல் சீயித்
கிறதற்குத் தடையாக இருக்குமென
பிணக்காவது, சமூகக் கடைமை
தென்பதிலேயும் எண்ணப்படுகின்ற
கிஷயங்களிலே பிரவேசிப்பதற்குத்
தடையா யிருக்குமென எண்ணியா
வது அதில் ஸ்திரி பிணக்கிவாளா
கில், அவள் பெண்மையிலிருந்து
தவறிவிடுவா யோரும்.

கீட்டியேதான் ஓர் ஸ்திரியின்
துடைய சந்தை தன்மை அறிந்திய
வாசனியோடு புலிப்பிக்கும், அநாச
முள்ள கனிசனைக் கொடுக்கும்.

தன் பிணக்களைத் தனக்குக்
கிடைத்த ஆசிரியர்களை நினைத்து,
ரோமமாதாவாய் கோரிவியா தன்
பிர மக்களைப் பாசாட்டிகையோப்
பாராட்டினார், தான் கிடைக்கக்
கூடிய அறி உச்சிதமானவற்றைப்
பிரிக்கல்ல, அவர்களுக்குக் கொ
டுத்தார், தனது சிவனையே அவர்களுக்
குள் உதறினான், அவன் தன் பெல்
யினத்தைக் கட்டாமல், தன் வீரி
யத்தைவே காட்டி, தன் சாதிபயன்
சேமத்தையும், முன்னேற்றத்தையும்
நோக்கித் தனது அறி பெரிய சிவன்
வாக்கைச் செய்திருக்கிறார். எவ்வாறு
Henry van Dyke.

William Mather குரபக
பெண்கள் நிலையத்தின்
3 ம் வருஷ அறிக்கை

(முற்றொட்டி)

இந்த நிலையத்தின் தொழிற்சாலையில்
கமக்கு உதவிபுரிந்தவந்தவர்களாய் சிறி
மான் சவனமுத்து உபாத்தியாயருக்கும்
சிறீமான் சுப்பிரமணியம் என்பவருக்கும்
எங்கேயும் உரித்தாகுக, சென்ற வரு
ஷத்தில் அரசாங்கத்தார் எங்கள் பள்ளி
கூடத்தைப் பதில செய்து அதற்கு ஒரு
பொருட்டாட்சியாளரையும் (Demonstra
tor) அனுப்பினார்கள். அதன்
பின் வேலை யிஷம் ஏழு மாதங்காய்
அது உலகமாயும் கட்டித் தருகிறது.
தற்போது ஆசிரியர் உதவி புரிந்து
வரும் சிறீமதி தம்பு இவ்விடத்தில் அறி
சுமெச்சிக்கொள்ளத்தக்க வண்ணம்
கடமை புரிந்து வருகிறார். அவரது
கேட்டித்தனத்தாலும் பெண்ணின் விடா
முயற்சியாலும் இவ்வருஷம் இணையில்
மாண்புமாய் துன்பத்திற்குக்கு அசேச
கம்பயமும் ஆவாயும் செய்து கொடுக்கப்
பட்டன. இன்னும், இதுதான் கீழ்க்
பார்த்த சிலைத்துணிகள் சேஷிகள், இன்
னவிலே வேட்டி, சால்வை முதலியன
வும் பிணக்களின் பிரயாசத்தின்
பெரும் உண்டாக்கப்பட்டன.

முதன் முதல் இத்தொழிற்சாலைப் பழ
கும்போது பெண்களில் சிலேயா தங்கள்
சார்பாட்டிற்காக பணம் கொடுப்பார்கள்.
ஆனால் அசேசருக்கு நாமே உதவி புரிந்து
வருவேண்டியிருக்கிறது. சென்ற வருஷம்
தொடக்கம் பெண்கள் தொழிற்சாலையில்
செய்யும் எல்லா வேலைகளுக்கும் காம்
சம்பளம் கொடுத்த வருகிறார்கள். சிலர்
அதிக முயற்சியை வேலை செய்வதால்
தங்கள் சார்பாட்டிற்கும் மற்றும் செல்வு
களுக்குச் செலவையான முழுப் பணத்தை
யும் சம்பாதிப்பார்கள். இது பெண்க
ளுக்கு மாதிரியல்ல, சிலையத்தில் சரி
செய்யுடைய யாருக்கும் சந்தோஷத்தை
யும் உற்சாகத்தையும் கொடுக்கிறது.
எனினும் ஒவ்வொரு பெண்ணும் தன்
னைத் தானே தாபிரக்கும் நிலைமையுடைய
வெண்ணின் என்பதே இந்த நிலையத்தின்
ஒரு நோக்கம். எங்கள் நோக்கத்தின்
விசேஷித்த மற்றப் பாகம், பெண்களின்
ஆயிக்குரிய வளர்ச்சி. இதற்குரிய ஒழுக்
கும் செவ்வனே செய்யப்பட்டிருக்கின்ற
து. அதிகாரியின் சிலையத்தின் அங்கத்
தின் யாவரும் இரு இருக்குக்கும் இரேப
அறமில் ஒழுங்கில் கட்டிவிட ஆராயிப்
பார்க்கும். சாயக்காலத்தில் சூரியன் அஸ்த
யிக்கும்போது யாருமே சேர்த்து உட
வின் தற்புத்த வழக்கம். இவ்வெண்
யின் யாவரது கினைதீர் சந்திக்கப்பட
வந்திருந்தால் கட்டளின் செய்தியைப்
கூறும். இவ்விலையத்தில் உடலில்
சம்பலக்குவாயின் கனம் தோலும் போத
கன் எங்கு செய்துவரும் தற் கொண்டு
காக்காந்தி உணவாக்காய் இருக்கிறோம்.
இவர்கிழமை தோறும் நடத்துவோம்
வகுப்பு சம்மந்தமாக சென்ற தந்திரினத்
தில் பெண்களுக்கு பரிசுக்கும் அறிக்கப்
பட்டன. இன்னும் இவர்கள் சகிசீதத்
தில் சேர்த்துவரும்படி, உடலில் பாட
சாலை ஆசிரியை சிறீமதி புஷ்பராணி
சுப்பையா, இந்நிலையத்தினருக்கு சகிசீதம்
சற்றுக் கொடுத்த வருகிறார். இவருக்கும்
எமது உதவி உரித்தாகுக.

இந்நிலையத்தின் பெண்கள் ஒரு வீரி
வான மன சிலையை அடையவேண்டும் என
புற நடை யிருப்பும். இத்தகைய பண
கினைத்தரும் பள்ளிக்கூடம் மின்னவரும்
மதத ரேசத்தையும் கவனிப்பது, இவ்
விடத்தின்கு ஒரு தொண்டு புரிசின்றனர்.
சிறீமதி Ahrends அடிமான் ஒரு
கிறித்தவ வாய்ப்பு பெண்கள் சந்தை
கேட்டி, வாய்ப்பு பெண்கள் மத்தியில்
அதிக பிரயோசனமான வேலை செய்து
வருகிறார். அவளுக்கும் சிலையத்தின்
பெண்கள் கை கருகிறோம். சில பெண்
பாடசாலைகும் இக்கு அதிக கரிசனை
சாட்டி வருகின்றன. வேலையடி மின்ன
வரும் ஆசிரியரும் சிழமை தோறும் இருக்
வந்து குறை கிசீசை விட்டபெண்கள்
(First-aid, Cooking) முதலியன தற்
கொப்பாராம். உலகில், பண்டக்கரிப்பு,
உடலியக்கு, சண்டக்குழி, வேலையடிபெண்
பாடசாலைகும் இடையிடையே ஆயித்
சூரிய விஷயங்களினும் கலியாணத்தின
சாரியங்களினும் பொருள் உதவியினும்
எமது சிலையத்தின் பெண்களுக்கு
தொண்டு புரிந்து வருகின்றனர்.

இவர்களுக்கிடையே எமது பெண்கள்
நர் விசாலமான அறிவைப் பெற்று வரு
கின்றனர். இன்னும் இவ்விடத்தில் பற்
தற்கு உதவி புரிசின்றனர். இவர்களுக்கும்
சிறீமதி Ahrends அடிமான் ஒரு
கிறித்தவ வாய்ப்பு பெண்கள் சந்தை
கேட்டி, வாய்ப்பு பெண்கள் மத்தியில்
அதிக பிரயோசனமான வேலை செய்து
வருகிறார். அவளுக்கும் சிலையத்தின்
பெண்கள் கை கருகிறோம். சில பெண்
பாடசாலைகும் இக்கு அதிக கரிசனை
சாட்டி வருகின்றன. வேலையடி மின்ன
வரும் ஆசிரியரும் சிழமை தோறும் இருக்
வந்து குறை கிசீசை விட்டபெண்கள்
(First-aid, Cooking) முதலியன தற்
கொப்பாராம். உலகில், பண்டக்கரிப்பு,
உடலியக்கு, சண்டக்குழி, வேலையடிபெண்
பாடசாலைகும் இடையிடையே ஆயித்
சூரிய விஷயங்களினும் கலியாணத்தின
சாரியங்களினும் பொருள் உதவியினும்
எமது சிலையத்தின் பெண்களுக்கு
தொண்டு புரிந்து வருகின்றனர்.

சூரிய இயக்கம் முதலியன எங்கள்
பெண்களுக்கு அதிக உற்சாகத்தையும்
அறிவையும் கொடுக்கின்றன. எங்கள் சிலை
யும் பொதுவான சந்தை பாயிப்புகு வப்
போதும் திறக்கப்பட்டிருக்கும் என்பதை
யாவர்க்கும் சந்தோஷமாய்க் கூறுகின்றோம்.

எமது சிலையத்தில் பெண்களுக்கும்
அதிக பிரயோசனம் மேற்பார்வை
செய்யும் து முக்கியமாக சார்பாட்டிற்கு
அசேசக் காமயாசக் கொண்டு புரிசின்றவத்
சிறீமதி தம்பு சிளிவாசகம், இந்
தே வருஷ முழுவிலும் எம்மை விட்டபெண்
பாணை எங்களுக்கு அதிக தக்கம்.
இவர் இவ்விடத்தில் அதிக முயற்சியாய்
அசேசம் வேலைகளில் சம்பாதிக்கிறார்.
தந்தார் விடுமுறையில் அநுசாரியப்
பிணக்களுக்கு ஓர் சிறு கடைக் பகப்
பித்து, அநுசார் பிணக்களுக்குப் பண
மும் சேர்த்தார். இவரது விடமுயற்சி
மையையும் உதவியையும் காம் ஒருபோ
தும் மறவோம். இவருடைய இடத்தில்
தற்போது வந்திருப்பவர் Mrs மேரி தீச்
சேட். இவர் பிணக்களுக்கு உதவியும் அன்
பும் கரிசனையும் மெச்சப்பட்ட கூடியதே.

சென்ற வருஷத்தில் எமது கைத்
தொழிற்சாலையில் உழைத்த பணம்
எமது தேவையை ஒருவரு கிருப்பி
யேத்த. தற்போது தொழிற்சாலையில்
நாளுக்கு உண்டி, எல்லா மானவ
ரும் ஒரு ரேசத்தின் வேலை செய்ய
இது போய்துள்ளது. இன்னும் சில தரி
கிறும், சேருகையும் இவற்றைப் பூட்டு
வேலைசெய்ய ஒரு விசாலமான தொழிற்
சாலையும் வேலை. ஒரு தொழிற்சாலை
கிடைக்காத வேலையை பணத்தை
உடற் S. L. வாரத்தினமும் திரு S. O.
சாருவேலும் கொடுத்திருக்கிறார்கள்.
உடற் சார்பாட்டினமும் பணம் கொடுப்
பதாக வாக்களித்திருக்கிறார். இவர்களுக்
கும் இன்னும் பண உதவி செய்த மற்றப்
கினைத்தற்கும் எமது மனமுடிவாக் கனி
உரியது. பணம் இருப்பாலும் கூடிய
சீக்கிரத்தில் இத் தொழிற்சாலையைக்
கட்டி முடித்து விடுவோம். ஆனால்
தேவையான தரிசிகள் வங்குவதற்கு
வேண்டிய பணம் கிஷயத்தின் கினைத்திற்
கொடுப்பார்கள் என்பதே எமது கம்பிக்கை.

இந்நிலையத்தின் தலைவர் இவ்விடத்
திலேயே வகிசீசக் கூடுமாயின் அசேச
கல்ல வேலைகள் செய்யப்படுமென்பதற்கு
கியமில்லை.

இவருக்கு ஒரு தகுந்த இவ்விடம்
அவசியம் தேவை. இதற்காக யாழ்ப்பா
ணத்தின் கினைத்திற் என்ற அலகுக்கப்
பட்ட கனம் பிரதமன் ஐயர் அம்மா
அவர்களின் குரபத்தில் ஒரு விடக்
கூடுமடி பலர் எண்ணியிருக்கிறார்கள்.
யாழ்ப்பாணத்தில் காம் ஒரு தொகை
பணம் சேர்ப்போமாயின், ஆசிரியர்களில்
கினைத்திற் தாமும் போய்து தொகைப்
பணம் சேர்த்து அனுப்ப வாக்குப்பண்ணி
யிருக்கிறார்கள். பிரதமன் ஐயர் அம்மா
யின் கினைத்திற் தங்கள் கனிமையைக்
சாட்டுவதற்கு இது ஓர் நிரந்தர தருணம்.

கடைசியாக இவ்விடத்தை கைய
முடிக்கும் நான் செய்யவேண்டிய
நர் சந்தோஷமான கடைமை உண்டி. பெண்
கள் சிலையாசிய இவ்விடம் பரிசுத்தத்
திலும், முன்னேற்றத்திலும் உள்ளது,
தனது சிறியில் அடக்கக்கல்ல புத்தகவர்
களுக்கு வேண்டிய எல்லா ஆற்றல்களை
யும் கருவரத்தக்கதாக இதை இந்நிலையத்
கினைத்திற் சிறீமதி புஷ்பராணி அம்
மாளுக்கு எமது கனமும் கிழமை உணர்
தவது தருகி. "மேய் வருத்தம் பாராச்
பரிசேசர்களா கண் துஞ்சார் எவ்வெவர்
கடையுக் மேற்கொள்ளார் செயல் அருமை
யும்பாரார் அவமதிப்பு கொள்ளார் சரு
மமே கண்ணியு" என குமாருகுபா
சுவாயி ஏறும் புலவரால் உற்பத்தி பா
இவருக்குச் சான்றாகும். இந்நிலையம் அசேச
ருக்கு பிரயோசனமும் கட்டவருக்கு மி
கையுமான ஓர் கைலமாய வளர்க்குவது
ஆண்டவர் அந் பராகிய எங்கள் ஒய்
வொருவரையும் தமது ஆயுதங்களாய்
எடுத்துப் பாயிப்பாசுக.

விளம்பரம்

யாழ்ப்பாணக் கிறித்தவ சேர்ச்சுகூசுக்
சந்தின் ஐயத்திற்குமுற்றும் வருடாக்கக்
கட்டும் பருத்தி மாதம் 21ம் திகதி
சுனித்திழமை காலை 10 மணிக்கு யாழ்ப்
பாண மத்திய கல்லூரி மண்டபத்தில்
வைக்கப்படும். திருத்த பிரமாணங்களும்
அந்தருணம் கவனிப்பப்படும். அக்கத்தவர்
கள் யாவரும் சமூகக்கொடுக்க அழைக்கப்
படுகின்றனர்.

S. T. ஆசிரியர்கள்,
காரியதரிசி,
மாண்புமிகு,
12-3-1945,
11-11

COMPOSITE CABINET

SOME DOUBTS ANSWERED

By DR. E. M. V. NAGANATHAN

(Continued from our last issue)

The Swiss are perhaps the most democratically minded and democratically conscious people in the world. They are a nation composed of three races and they have found as a result of years of democratic development that a composite system alone would function successfully in their country. Surely the Swiss heterogeneous make-up is more in tone with ours. Therefore, it seems but natural and necessary for us to develop on the Swiss lines of executive government rather than on the British model of responsible cabinet executive.

In the proposals for a composite cabinet forwarded by the All-Ceylon Tamil Congress, there is an apparent (though not real) discrepancy in this idea of balance. It might outwardly appear that while the Congress demands a fully balanced Legislature it unreasonably asks for little more than balance for the minorities in the executive! The proposals state that half or more of the members of the Cabinet shall not belong to any one community. Therefore, in a Cabinet of nine Ministers not more than four can possibly belong to the major community. A little examination would reveal that this is not due to greed, but is really a careful and constructive plan for the encouragement of the birth and development of the political party system in this Island. It is our contention and it is our sincere belief that the introduction of the Balanced Representation into the Legislature would compel the members of Council to give up communal considerations in the conduct of Government.

It would be apparent to all thinking minds that the beginning of a political party system must first of all arise in the majority community bloc in the Legislature. Unless the 50 members of the Sinhalese community in the Legislature initiate the move by dividing along party lines it would be impossible and worthless for the members of the minority groups to form political parties. A combination of one or more of the minority groups on political party lines would only result in another minority party—whatever political labels they may put on themselves! It is the solid Sinhalese bloc alone that can give the lead in splitting all the communal groups along political party lines. Once the solid bloc of 50 majority community members in Council begin to divide along party lines there will be no reason whatever, (nor would there be any common measure of agreement for the minorities) to combine together; they would also then immediately begin to split vertically along party principles. The only possible link that can bring the minorities together as one bloc in Parliament is the threat or attempt at domination by the Sinhalese group. There is no other common link which can possibly bind them together. Therefore, the minute the majority group in Council splits along party lines each minority group would also automatically split along party lines—the progressives and radicals on the one side and the conservatives and capitalists on the other.

It will, therefore, be seen that some measure of compulsion would be necessary to force the Sinhalese bloc to divide. When the members of the Sinhalese community in Council discover that they could obtain no more than four Ministerships under the communal system, and when they further discover that it is not necessary for all 50 of them to combine together to obtain the four Ministerships but that a party of 26, 27, or 30 members could obtain just as much (namely, four places in the Executive) they would then realise that no pur-

pose would be gained by their sticking together as a communal group. If on the other hand they were offered as by right half the number of seats in the Executive there would be a very strong inducement for them to stick together as one communal bloc for all time.

The All-Ceylon Tamil Congress have expressed the wish that in the Royal Instructions to the Governor it should be stated that if at the end of the first or second term of parliamentary life a bona-fide party system has arisen then the composite cabinet may be abandoned in favour of the Unitary Cabinet System.

Another important reason for this apparent necessity to restrict the members of any community to less than a half of the seats in the Cabinet is the fact that under our dictum that self-government in a heterogeneous country necessitates the giving of a share in the Government to all sections of the population, it becomes necessary to apportion at least one Ministry to each of the lesser minorities. In a Council of 100 members a minor racial group may find itself generously treated with perhaps five per cent of seats in the House. Unfortunately, however, it is impossible to award five per cent Ministership in a Cabinet of ten Ministers since the minimum would have to be one Minister and one Minister is ten per cent! It will be found therefore, a practical impossibility to give the major community as much as half. It is absolutely necessary, if the intention of self government is to be achieved and all racial groups in the Legislature are to have a share in the Executive, that the rule proposed by the All-Ceylon Tamil Congress that no community should be apportioned half or more of the membership in the Cabinet should be adhered to. It will be found to be not only reasonable but a sound and practical solution of the needs of democracy, viz., self Government.

It will, therefore, on examination be apparent to all reasonable minds that a composite Cabinet is the most natural and suitable form of Executive for a composite nation like ours which is made up of many races. It must be admitted that the Government of all the people by all the people for all the people, in places like Ceylon and India, can be achieved only in a composite Cabinet. It will be admitted that the rule that half or more of the members of the Cabinet shall not belong to one community is a necessary restriction imposed by the fact that the smaller races cannot be given a minimum of less than one member each in a Council of ten, i. e., 10 per cent representation in the Cabinet even though they may be considered generously treated with only five per cent representation in the Council.

No thoughtful mind can fail to realise that in the interests of the future development of political party systems in this country it is essential to force the majority community to initiate the process whereby the communal groups in Council would split up along political party lines, and that this can only be achieved by the rule that half or more members of the Cabinet shall not be members of the same community.

Finally, it needs no emphasis that once a bona-fide political party system has evolved in this country that the Composite Cabinet System can be dispensed with and the Unitary Cabinet System installed in its place—unless like the people of Switzerland, we in the country decide (as a result of the working of the Composite Cabinet for a decade) that the system of compulsory Coalition Cabinets is the best suited for the attainment of True Self-Government and real Good Government for this Island.

of the urgent needs of our time. It is not a virtue which is so remote that one cannot reach it. It is the commonplace of the market, of the street, of the country house. Thousands of lives turn on simple agreements to do things and no one dreams of breaking them. Here is the basis of the common life in house, factory and office. When honesty begins to weaken and appear doubtful then do the upper storeys of the building of life appear shaky and unsubstantial.

One of the chief reasons for this state of affairs and for the self-centred outlook of our people is, perhaps, the absence of incentives for communal life in Ceylon.

In England we understand that there are already in existence what are known as community centres which aim at bringing people into "the sunlight of healthy social life". Ceylon certainly can boast of no such institution. The absence of any kind of social or cultural amenities is in itself an incentive to sloth, demoralisation and crime. But whatever the solution may be for the present state of affairs, without the growth of a frank respect for the freedom of indwelling conscience, the future history of our island would not be cloudless.

MEN OF THE MOMENT

RT. HON. WINSTON LEONARD SPENCER CHURCHILL

It was only on the 3rd September, 1937, when the dogs of war were unleashed and hell itself was let loose on the Continent by the power-mad megalomaniac of Europe, that Government and the panic-stricken and discontented people of Great Britain recognized the foresight and vision of that doughty defender of the Empire, the Rt. Hon'ble Winston Leonard Spencer Churchill. Portentous clouds hung threateningly over the British horizon, and veterans despaired of ever mobilizing the Empire's resources in time to avert the spread westward of the European conflagration and carnage, when, roused to untameable fury by the reverberations of Hitler's cannons that echoed and re-echoed a funeral dirge across the entire continent, Winston entered Chamberlain's Cabinet, determined to deal a death-blow to the Nazi cult. Undaunted in disaster and undismayed by set-backs, the wartime idol of the British masses inspired and continues to inspire the entire nation. All is successful to which he devotes his courage, imagination, foresight, tireless application, and irresistible driving power.

Winston the student was not very much different from Winston the Prime Minister of Great Britain. Stubborn and unyielding in the extreme, it is not surprising that the irrepressible Winston should have begun his school career with a severe admonition from an enraged Form Master not to be impertinent if he happened to attach any value to his skin.

Groomed to rule from the very start of his tempestuous career, he never let himself or anybody else forget the fact of his superiority for a moment. This attitude he maintained even with his brother Jack, whom he successfully bullied into docile submission to his will at every turn. Jack and Winston conducted many mock-battles in which each of them led an army with great skill and dexterity. Winston had 1,500 toy soldiers all British and organised as an infantry division with a Cavalry brigade. His brother commanded the hostile forces. But by a Treaty for the Limitation of Armaments drawn up by the clever Winston, Jack was only allowed to have "coloured" troops, and they were not allowed to have artillery!

It was this spectacular display of super-militarism that prompted Lord Randolph Churchill to send his son to the Army. Also, it must be added, because he happened to believe that his son was not intelligent enough to go to the Bar! However that might have been, the toy soldiers turned the current of his life, and set him going along the path that was ultimately to take him to the pinnacle of power and glory.

His progress at his lessons was microscopic, and at games very much less. Not all the sources of compulsion at the disposal of his teachers could succeed in making him budge the tiniest fraction of an inch. But by a curious paradox, he was drawn towards History, Poetry and French, while he totally abhorred Latin and Greek, and cherished a vehement dislike for that bugbear of the student community, Mathematics, which he describes as "a strange corridor of things like anagrams and acrostics, called sines, cosines and tangents." No wonder he felt profound gratification at Mathematics having "passed away like the phantasmagoria of a fevered dream" after his final examination.

(To be continued.)

Friday, March 16, 1945.

ARE WE LESS HONEST?

Are we less honest than we were in pre-war days? This is a question which naturally arises when one hears day in and day out about dishonesty in little things which gives an unhappy sidelight on war-time Ceylon. Even the problem of crime is, in our opinion, not so much appalling as the prevalence of a type of dishonesty which is deep rooted in a callous disregard for the welfare of other members of the community. Instances of this type of dishonesty in our country are by no means few or far to seek. The widespread damage done to things meant for other peoples' comfort and safety is one instance in point. Such mischief may be styled "Vandalism" and it may be alleged that it was due to high spirits or to bravado. But explain it however we may, the dishonesty remains. Honesty respects other peoples' property and it respects above all the property that is provided for the convenience and use of others. It may seem to be a joke and perhaps clever to extract a bulb from a railway compartment, but in fact it is neither. It is dishonesty. There is no other name for it.

The Black Market as an institution is practically as old as the war and bids fair to become a well established institution. Despite prosecutions, heavy fines, tightening of restriction, the Market still thrives and flourishes because dishonesty is now deeply ingrained in the life of our community as never before in our history. As the public, for instance, are now preparing for textile rationing, many are the depressing thoughts that arise in their mind. What if the dealer says that the particular cloth the consumer needs is "out of stock," and how will the consumer be satisfied that the cloth he needs is not concealed under a counter or in a back room to be released in the Black Market? What is most disparaging is that the black marketeer and the smuggler is often to be found not among those who are supposed to be hewers of wood and drawers of water but among those who profess to be accredited leaders of the community.

As a people we have had a name for fair dealing and promises faithfully kept. The great majority of the citizens have been honest in their daily contacts and their word was as good as their bond. Are we now less honest? In countries and climes that are now in the throes of war, the conflict has served as a fertiliser of the good and has distilled, from "life's alembic, the man's essential soul—the hero-will." Has War in our country proved to be a degrader which has relaxed personal discipline and self-control? Perhaps, it has. Such a judgment is the only explanation of the reports of dishonesty which we hear of every day.

As politicians we may be interested in the new constitution, as educationists in the new system of education and as ardent churchmen in Church Union. But as ordinary citizens we cannot but accept that a return to simple forthright honesty is one